

1. KAPITOLA

Odkudsi za mnou se ozval křik malého dítěte. „*Prosím! Potřebuju tvou pomoc!*“

Ohlédla jsem se k řadě prázdných kabinek a v uších mi tepalo. Nemohla jsem být jako on. Nemohla jsem to dopustit.

Otočila jsem kohoutkem, opláchla si obličej a zhluboka se nadechla, abych se uklidnila. Byla to jen moje představitost, nic víc.

Voda mi stékala po krku, až jsem se roztřásla. Vytrhla jsem několik papírových ručníků, osušila se a hodila je do koše. Chvěla jsem se a třela si paže.

Proč jen tu je taková zima? Z koupelny se náhle stal mrazák, viděla jsem svůj dech. Otočila jsem se, abych si znovu prohlédla dlouhou řadu záchodků. Vydechovala jsem obláčky páry.

Nic.

„Máš bujnou fantazii, Lenzi,“ utěšovala jsem se šepem.

„*Pomoz mi,*“ naléhal dětský vzlykající hlas.

„Není to skutečné,“ opakovala jsem si. „Nic neslyším.“

„*Prosím, prosím,*“ žadonil hlas.

Možná tam přece jen někdo je.

Pomaloučku jsem vykročila podél kabinek za pláčem, který vycházel ze záchodku pro vozíčkáře na samém konci. Připadala jsem si jako v jednom z těch hororů, kde si postava nemůže pomoci a vydává se za zdrojem strašidelných zvuků. Akorát že ve filmech se takové scény odehrávají ve tmě a na samotě. Dívčí záchodky byly zaplaveny světlem a z chodby sem doléhaly hlasy studentů.

Lehce jsem strčila do dveří, ale v kabině nikdo nebyl. Vstoupila jsem dovnitř. Možná se někdo krčí za dveřmi.

V tu chvíli se za mnou kovové dveře zabouchly.

„*Potřebuju tvou pomoc,*“ úpěl tentýž hlásek, tentokrát přímo vedle mě.

Trhla jsem sebou tak prudce, až jsem narazila hlavou do ocelové příčky mezi kabinkami. Strach přehlušil bolest, s jakou mi vzadu na hlavě rostla boule. Nikdo tam nebyl. Slyšela jsem hlasy stejně jako on.

Musela jsem se dostat ven. Hned!

Stiskla jsem kliku a chtěla utéct. Dveře se ani nehnuly. Zápasila jsem se zámkem, ale zasekl se. Svírala jsem kliku a lomcovala dveřmi.

„Proboha!“ křičela jsem. „Pusťte mě ven!“

Dveře do koupelny se zatřásly, jako by jimi někdo lomcoval, a uslyšela jsem volání z chodby. Byla to profesorka Müllerová, která učila dějepis v jedenácté třídě. Její hlas proťal můj děs.

„Slečno Andersonová! Jak jste se na tom záchodě zamkla?“

Byla jsem tak vyděšená, že jsem skoro nemohla ani odpovědět, a tak jsem jen plácla rukama o dveře kabinky. „Dostaňte mě odsud!“ Teplota znovu poklesla, zimou mi drkotaly zuby.

„*Pomoz mi, prosím,*“ zašeptalo mi dítě do ucha.

Zařvala jsem.

„Slečno Andersonová, otevřete ty dveře!“ křičela Müllerová z chodby.

„Pusíte mě odsud! Prosím, pomozte mi.“ Klekla jsem si, protáhla se pod dveřmi a drápala se pryč od toho hlasu. Vyskočila jsem na nohy a vyběhla k východu. Vzala jsem za kulovou kliku dveří do chodby, ale neotevřely se. Znovu jsem otočila klikou. Nic. Kroutila jsem klikou vši silou – pořád nic.

„*Potřebuju tvou pomoc.*“

„Prosím,“ zašeptala jsem. „Prosím, běž pryč a nech mě být.“

Sesunula jsem se po dveřích a celá roztřesená jsem se schoulila do klubíčka. Sevřela jsem víčka a modlila se, aby to byla jen noční můra, která každou chvíli skončí. Abych nebyla šílená. Abych neměla halucinace jako on.

Ze vzdáleného rohu koupelny se ozvalo popotáhnutí, jako kdyby to dítě plakalo. Přes jektání zubů jsem to sotva slyšela. Chvíli jsem k němu chtěla natáhnout ruku a utěšit ho. Místo toho jsem se ale jen narovнала. „Jdi pryč!“

„*Pomoz mi.*“

„Nemůžu ti pomoci. Nepomůžu ti.“ Zavrtěla jsem hlavou a rukama si zacpala uši, abych už nic neslyšela. „Nejsi skutečné dítě.“

Pláč ustal.

Seděla jsem v tom mrazivém tichu. Poslouchala. Modlila se. „Nejsi skutečné,“ šeptala jsem.

V místnosti se zase oteplilo.

Buch, buch.

Profesorka Müllerová znovu zabušila na dveře. „Okamžitě odemkněte ty dveře,“ poručila mi.

Zvedla jsem se a obtočila prsty kliku, skoro jsem se jí bála. Kdyby se tentokrát dveře neotevřely, začala bych křičet, a nemyslím, že bych dokázala přestat.

Po hlubokém, roztřeseném nádechu jsem vzala za kliku. Povolila snadno a dveře se rozletěly. Ustoupila jsem několik kroků. Stále jsem se chvěla. Zavřela jsem oči před pohledy zuřící profesorky Müllerové a zvědavých spolužáků. Před pohledy, které jsem v dětství viděla tolikrát. Pohledy, které kdysi patřily tátovi, když měl příhody. Pohledy na šílence. Lidi jako já.

„Máš štěstí, že nemusíš zůstat po škole, Lenzi,“ řekla máma po cestě z kanceláře výchovného poradce. „Utéct z hodiny bez dovolení a zamknout se na záchodě – to mi k tobě nesedí. Stalo se něco?“

Celou cestu k autu jsem jí to chtěla říct, vážně jsem chtěla, ale nešlo to. Zlomilo by jí to srdce, stejně jako pukalo to moje. Svíralo se mi, když jsem pomyslela na to, čím si prošla a čím si asi bude muset projít znovu.

Vklouzla jsem do auta, sundala si gumičku ze zápěstí a stáhla si vlasy zpátky do culíku. „Já jsem ty dveře nezamkla. Zapadl zámek nebo tak něco.“

Máma vytáhla z kabelky pouzdro se slunečními brýlemi. „Poradce říkal, že jsi křičela.“

Utahovala jsem si gumičku v culíku a prsty si přejela po bouli vzadu na hlavě, až se mi bolestí zkřivil obličej. „Jo, vyděsilo mě, že ty dveře nejdou otevřít.“

Hodila pouzdro zpátky do kabelky a otočila se ke mně. „Chceš si s někým promluvit, Lenzi? Doktorka Alexandrová říkala, že za ní můžeš kdykoliv přijít.“

Jen ne zase tohle. Předklonila jsem se a předstírala, že něco hledám v přední kapse batohu. Na hádku jsem nebyla připravená. Příhoda na záchodcích s neviditelným dětským duchem, ať už skutečným nebo ne, mě připravila o veškerou bojovnost. A přicházela jsem i o rozum.

Připoutala jsem se, sklopila si sedadlo a zavřela oči.

Jako mihotající se fotky mi hlavou probíhaly obrazy hřbitova v Galvestonu, kde byl pohřbený táta. Otevřela jsem oči a přešlo to.

Máma si mě prohlížela, s rukou na klíči v zapalování. „Je ti dobře, Lenzi?“

„Jo, jsem v pohodě, mami. Jen chci domů a dát si sprchu, než přijde Zak a půjdeme slavit moje narožky.“

Nastartovala auto. „Mrzí mě, že musím dnes večer do práce, Lenzi. O víkendu ti to vynahradím.“

„To nevádí, mami, vážně.“ A nevadilo. Tohle byly moje první narozeniny bez táty a potloukat se někde se Zakem mi to mohlo jen ulehčit.

Znovu jsem zavřela oči a obrazy se vrátily. *Hřbitovní brána, náhrobní kámen, vysoký keltský kříž, mramorový anděl s popraskanou tváří, vysoký štíhlý kluk. Usmíval se. Líbil*

se mi. Chyběl mi. Ztěžka jsem se nadechla a znovu oči otevřela.

Máma se dívala před sebe a soustředila se na cestu.

Přicházela jsem o rozum, o tom nebylo pochyb. Nejdřív hlasy a teď nějaké halucinace. Přece jen mi letos táta dal dárek – svoji schizofrenii.

„Všechno nejlepší, Lenzi,“ zamumlala jsem si pro sebe.